

Їхні серця з'єднала Революція, а благословив Гарнізонний храм

16 Лютого 2018

Коли дізнаєшся про такі історії, як та, про яку я зараз вам розповім, то починаєш усвідомлювати, наскільки ж універсальним та незамінним осередком є Гарнізонний храм свв. апп. Петра і Павла ЛА УГКЦ.

Трохи більше року тому, 16 листопада 2016 року, настоятель храму отець Степан Сус повінчав закохану пару, яку об'єднала Революція. Два міста, дві країни, два різних світи зійшлися у один і створили сім'ю у стінах військового храму Львова, священної святині усієї України.

Олена і Карл. Вона жила у Києві, а він – у Копенгагені.

Далі розповідає Олена.

Знайомство із отцем Степаном Сусом

Мій чоловік Карл Плеснер познайомився з о. Степан Сусом під час подій Майдану (о. Степан допомагав нашій спільній ініціативі Е+, яка займалася реабілітацією потерпілих з обох боків барикад.

Тоді я за благословенням Блаженнішого Святослава утворила її з однопідопцями).

Основною метою діяльності Організації є сприяння надання реабілітаційної, соціальної та іншої допомоги постраждалим під час революційних подій на Майдані та інших протистоянь в Україні.

А відразу після завершення Майдану о. Степан Сус допоміг нам

організувати зустріч порозуміння між бійцями Львівського спецпідрозділу "Беркут" та активістами Майдану у Львові (Самооборонівці та інші). Зустріч пройшла у залі Митрополії у церкві Св. Юра, бо тоді Гарнізонний храм ще не мав свого приміщення для зустрічі.

Разом обирали церкву і отця

Ми з Карлом обрали храм свв. апп. Петра і Павла, власне, через о. Степана. Спершу обрали священника для здійснення обряду вінчання. Мій чоловік – датчанин, зовсім не релігійний, хоч і дуже духовний, та не розуміється на наших канонах і правилах. Та коли я поставила умову вінчання для спільного життя, він погодився на

шлюб у моїй церкві, бо за час спілкування з УГКЦ через Блаженніших Любомира і Святослава, Владику Василя Тучапця і о. Степана Суса Карл побачив у церкві духовність, відкритість і справжність.

І тоді

сказав, що погодиться на шлюб та бажає, щоби вінчав хтось із отців, яких знає, бажано англійських, щоби обряд був зрозумілий йому також. Тоді я запитала свого духовника світлої пам'яті Блаженнішого Любомира

Гузара (на той час я очолювала Патріарше Товариство при Блаженнішому Любомирі і понад 10 років працювала з Ним у Києві), та він не погодився через зір. Проте запросив нас на Благословення до себе у каплицю в Княжичах після шлюбу.

І тоді, довго не роздумуючи, ми з Карлом одноголосно сказали, що запросимо о.Степана! І коли я його про це попросила, то він радо погодився. А далі справа була за формальностями – дозволом владыки Йосифа Міляна та перенаправленням з моєї парафії св. Миколая Мерликійського на Аскольдовій Могилі у Києві.

Справжня гуцулка і вінчання згідно канонів

На вінчання не запрошували нікого, крім свідків, бо так вимагав обряд. Мій майбутній чоловік хотів, щоби було більше простору для нас і таїнства, більше приватності, бо це був його перший досвід стояти у присутності Бога. Тому у храмі, крім нас з отцем, чоловічим квітетом і 2-ма нашими друзями-свідками зі Львова, було ще декілька "випадкових гостей". Мої батьки нас благословили у Києві і не їздили на вінчання, поважаючи бажання Карла

Моя приятелька (художниця [Зінаїда Ліхачева](#)) подарувала мені старовіцьку весільну сорочку, а львівська дизайнерка Христина Рачицька швидко витягла із своєї скрині гуцульський киптар і коралі. Я за походженням гуцулка, тому мені це вбрання було дуже природне. Карлу воно теж дуже подобалося і він після того часто каже мені "My mountain woman", посміхаючись з любов'ю.

Вінчання подарувало Карлові Бога

Обряд був 2-мовний. Під час вінчання у Карла постійно текли сльози. Він підсвідомо робив правою рукою рухи, немов хрестився, хоч і не умів. Потім він зізнався, що сам не розумів, що з ним коїться. Але знає точно, що відчував щастя і блаженство, яке ніколи раніше не досвідчував. Та й так сталася Божа Воля!

Після шлюбу ми насправду зажили дуже щасливо.

Для мене це було справжнє Боже чудо, свідчення досконалої Любові творця до своїх створінь.

Ось як згадує ці небуденні миті свого життя сам Карл:

"То був особливий день. Саме 3 роки тому Олена та я познайомилися один з одним. Вона зустріла мене в аеропорті та завезла на Майдан, який тоді

був серцем Революції Гідності.

Наступні 10 днів змінили моє життя. Я знайшов свою Кохану в ті ж дні, коли бачив мертвих людей, застрелених снайперами під час трагічної кривавої стрілянини. Вона була для мене героєм. Вона очолювала службу волонтерів, яка евакуювала поранених до 11 країн Європи.

Зараз вона змінила свою професію і є керівником нашої громадської організації та програми "[Інженери Порозуміння](#)". Разом ми проводимо роботу з численними людьми в цій країні, які бажають відновити зв'язки після насильницьких конфліктів та дії корупції.

Наша історія йде рука-об-руку з історією України. Ми живемо у цьому світі разом, об'єднані в Любові. Олена – це Кохання мого життя (LifeLove), і у мене на очах виступали сльози протягом усіх 50-ти хвилин під час нашого шлюбу 16 листопада.

У нас так багато спільного життя, так багато, що потрібно зробити, і я з нетерпінням чекаю на те, що відбуватиметься далі на нашому життєвому шляху".

Олена та Карл і досі подорожують із київського дому до копенгагенівського, але, коли випадає нагода завітати до Львова, вони неодмінно прямують до Гарнізонного храму.

"З часу вінчання ми вважаємо гарнізонний храм Петра і Павла нашою Сімейною церквою", – ділиться переживаннями Олена, щаслива дружина Карла.

"[Капеланство.info](#)" – інформаційний портал пасторального та соціального служіння капеланів Львівської архієпархії УГКЦ.

Передрук матеріалів тільки за наявності гіперпосилання на www.kapelanstvo.info

Е-mail редакції:
office@kapelanstvo.com.ua
Тел: +38 (067) 671 42 16
Тел: +38 (032) 259 04 04

[Події](#) | [Сюжети дня](#) | [Думки](#) | [Відео](#)

© 2014-2019, "Капеланство.info"